

Στελιος Καραγιαννης

ΤΟ ΕΣΩΘΥΡΟ ΑΓΑΛΜΑ

Ένας περιεργός θορυβός
αρχισε να ξεχυνεται απο το σπιτι μου
μεσα απο μια κατασπρη σκονη.

—Μερικοι εκφραζουν ανησυχιες—
Οχι τους απαντω με θλιψη
οχι δεν ειναι επιχρισια θολου
που καταρρει
το εσωθυρο αγαλμα ειναι
της επικοινωνιας μας
θρυμματιζεται μονο του.

ΥΠΝΟΒΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟ

Τις νυχτες στην ενταση του ονειρου
εγειρεται ο ανησυχος εαυτος του
ανοιγει αθουρα το παραθυρο
και ριχνεται στο κενό.

Καθε αυγη ο εξωστρεφης
κατεβαινει με προσοχη στο λιθοστρωτο
—για να μην τον αντιληφθουν οι πε-
ρισκοι—
και σμματίζει τα ματωμενα ενδυματα
του εξαφανισμενου.

Η ΤΡΟΧΙΑ

Το αγαλμα στο αλσυλλιο
δεν ταξιθευει σε αλλα οραματα

καρφωμενο στο πρασινο φοντο
ακινητει μες στο μυθο ακινητει
στην ισορροπια
σ αυτη τη νεα διασταση της ζωης
δασανιζεται
και κραυγαζει—κραυγαζει
αιχμαλωσια δακρυζει
στο ονομα Προμηθεας
στη συνομιλια των γερικων δεντρων
οδυρεται για το ονειρο.
Το αγαλμα στο αλσυλλιο
καποτε θα γυρισει την τροχια
προς το δαθρο του
θα κατεβει και θα χαθει
στον αναμιακτο θανατο
στα υπογεια ρειματα των αιωνων.

ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΕΝΗ ΣΙΩΠΗ

Η φωνη μου κι αυτη ρημαγιμενη
γεματη κενα σκοτεινα.
—Συνωστισιμενη σιωπη—
Αδυναμιες κι αναριες οι λεξεις μου
συνθλιθονται στο πρωτο της τοιχωμα.
Κραυγαζω, κραυγαζω με τρομο
για τη θλιδερη απουσια
μοναχικος
πισω απο ενα αορατο κωνκαλο.
Κραυγαζω' η φωνη μου αντανακλαται
ξαναγυριζει μεσα μου
με συγκλονιζει.

Μαρια Μανωλακου

ΕΡΩΤΑΣ

Αναπνευεται τωρα.
Ηλιος αυγουστιαικος χρυσινει τα μελη του.
Αμιμος αχνοροδινη πυρωνει την αμορφια του.
Μικρο τζιτζικι μεθυσμενο — τιποτ αλλο.
Κλωνακι ιτιας ολανθισμενο — τιποτ αλλο.
Κι η χαρα, η χαρα!

☆

Ω Ερωτα
κι ω θαλασσα, θαλασσα μου Ελληνικη
κι Αυγουστε, της ζωης το κορυφομα.